

Utvecklande av fiskerinäringen

Fiskerinäringarna utvecklas både med den nationella fiskerinäringspolitiken och med Europeiska unionens gemensamma fiskepolitik. Båda två syftar till en hållbar och mångsidig användning av fiskresurserna. Målsättningarna har eftersträvats med fiskerinäringens strukturprogram samt olika metoder att reglera fisket. För utvecklande av fiskerinäringen används ca 15 miljoner euro per år, av vilket EU:s andel utgör ca hälften.

Utvecklandet av fiskerinäringens primärproduktion dvs. fiske och fiskodling påverkas av ett flertal faktorer, av vilka en del är av inhemskt ursprung och en del beror på EU:s gemensamma fiskeripolitik. Med den gemensamma fiskeripolitiken regleras bl.a. storleken på fiskeflottorna i medlemsstaterna. Till detta skulle just inte finnas behov i finländska förhållanden. I Finland skulle finnas möjlighet att utöka fisket av flera fiskarter. Yrkesfiskarna vid kusten får emellertid inte alltid fisketillstånd för privatägda vattenområden, vilka av denna anledning är underfiskade. Utvecklandet av fiskodlingen försvåras för sin del av det strama systemet med miljötillstånd.

Problemen i utvecklandet av primärproduktionen har lett till att strukturstödet huvudsakligen har inriktats på fiskförädling och partihandel, för på dessa branscher har investeringar varit möjliga. En del av de företag som har fått stöd är emellertid mycket lönsamma, och projekten hade sannolikt förverkligats också utan stöd. På förädlingsbranschen har uppkommit överkapacitet. Stödda fiskförädlingsenheter har måst stängas när marknadsläget har förändrats.

Enligt observationerna vid revisionen är stödåtgärderna inte det centrala i utvecklandet av fiskerinäringen. Fiskerinäringens resurser borde mera än för närvarande inriktas på att främja primärproduktionen av inhemsk fisk, varvid också tryggas arbetsplatserna på förädlingsbranschen. Staten borde främja yrkesfiskarnas tillträde till

privata vattenområden samt öka lokaliseringsstyrningen av fiskodlingsanläggningar till områden som lämpar sig bättre för odling.

Laxfisket i dess nuvarande form maximerar inte den totala nytta som samhället får av laxen. Fritidsfiskarnas andel av laxfångsten borde ökas. Laxfisket borde göras beroende av tillstånd, vilket skulle möjliggöra en ändamålsenlig fördelning av de begränsade laxresurserna mellan yrkes- och fritidsfiskare. Samtidigt skulle minskas det som bisyssla bedrivna kustfisket av lax, som skadar både de egentliga yrkesfiskarnas utkomst och utvecklandet av fisketurismen.